

Тебъ дѣвойко свилокоса
Любовѣта си нося, знай!

Ти нѣмѣшъ. Равни двори
Глѣхнатъ въ странна пустота!
Я излѣзъ ти на прозори
И прѣсни, прѣсни скръбѣта.

— Хей хашлако, недѣй тропа
Че ще видишъ Лорелай
Неодѣлана а сопа,
По гърба щомъ поиграй! . . .

Но разбира ли хашлака? —
Вжтрѣ виното кипи,
А бащата задъ вратата
Шумъ не може да търпи.

И стана тогача бърже
Пакъ театро въвъ нощѣта
И отъ улицата тъмна
Тѣ очистиха калѣта.

Нова квартирантка.

На двора разцѣфнало прѣлестно цвѣте,
Разцѣфнало снѣжно кокиче
Срѣдъ снѣжнитъ бури, срѣдъ вихри проклети.
Ей, марта рѣши да окичи
Съ кокиче и нашия дворъ,